

'Στῆς συγκρούσεως τὸν σάλον
τὴ τρομάρα, τί στιγμήαι!...
κι' ἔσηκόνοντο πυγμαίαι
Γερμανῶν, Ἑγγυέζων, Γάλλων.

Χέρια σὰν Ἐκατοχαιρών ἀφάστα, παλῶρια,
ποῦ δὲν εἶχαν ὄρα,
καί' στῆς ξέναις τῆς πυγμαίαι Περικίετο ντελμπεντέρη,
ἐβλεπα καὶ τὴν πυγμὴ τοῦ δικοῦ μας τοῦ Λευτέρη.

"Ὁρα τὴν ὄρα" πρόσμενα νὰ γίνῃ παταράκια
καὶ ν' ἀκονίσουμε κι' ἐμεῖς τὴν παλαιοσακράκια.
Εἶναι συμφῆρον' στοὺς μικροῦς, βρὲ μπροστ' ἴνιο κεφάλι,
νὰ σπάξουνε τὰ μούτρα των οἱ κύριοι μεγάλοι.

Λόγχοι ζῆνον στρατιῶν ἐκινούνο πρὸς ἀλλήλους
σὰν τὸ δάσος τῆς Βιρνιάμης,
καὶ προστάτιδες Δυναμίαις
ἐζήτουσαν ἀπὸ μὰς νὰ προμηθευθῶν ἀρβύλαις.

Κι' ἦτο μὰς Βαβυλωνία, κι' ἦτο μὰς Βαβυλών,
κι' ἔσταματίσε κι' ὁ Φοῖβος κατὰ φάλαγγας Ἐλιών,
κι' ἔτρεχε κειθεὶς νὰ κἀν προμηθεῖαις ἀρβυλῶν.

Κι' ἐγὼ τότε καθβαλάρη
'στό γαϊδουρι τὸ χωλό
μὲ τὰ τρία τὰ ποδάρια,
ἐξεφώνη'α σὰν Ἄρης
μ' ἕνα φρόνημα ἕψηλό:
ἕως πότε, παλλ' ἡμέραι;

'Ὡς πότε, κουτεντέδες,
θὰ ζοῦμε 'στὰ στενά,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
θὰ πέρνουν τὰ βουναί;

Καλλίτερα μιάς ὥρας δράσαις 'στὴν Ἀφρική,
παρὰ κειρούς καὶ χροῦνους ἐν ἐπιφυλακῇ.

Καλλίτερα 'στό Κόγκο, παιδιὰ, καί' στ' Ἄ γαδί,
παρὰ καμιζὰν ἡμέρα
'στὴν ἀφογον μητέρα
νᾶλθη κανεὶς φρεσῶς τὰ πίσω μας νὰ δεῖ.

Τί πόλεμος ἐγένετο, τί ρῆσαι, τί συγκρούσεις,
τί διαδόσεις ἔτρεχαν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

'Αντάραις, ἀστραπόβροντα, καὶ κοσμογαλαξιά,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὴν Κηφισοῦ
ἐχόρταινε σὰν τζιζ' ἱκτικὰ ἀέρα καὶ δροσιὰ.

Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἀκουσα τὰ δόντικα του νὰ τρίζῃ
καί' στὸν Στρατοῦλη, Περικίη, τέτοια νὰ ψιθυρίζῃ:
Στρατοῦλη, δερματέμπορε, φιλελευθέρων φίλε,
ὅπου πολὺ ἐπίκριοναν κατόμματα κι' ἀρβύλαι,
ἄς πᾶμε 'στους Μαρκοκίους μεθ' ὅλων τῶν φιλάτων
καὶ δερματὰ Μαρκοκινὰ ν' ἀργάσωμε κομμάτων.

Καὶ πάλιν Εἰρήνην τὸν κόσμον βαρύνει.

Π. — Ὁ πόλεμος δὲν ἐγίνε, τὰ πάντα ματαιότης,
ἔχασε γιέντι δυνατὸ καθέναις πατριώτης.
Ὁ πόλεμος δὲν ἐγίνε κι' ἐμείνουμε 'στὰ κρῖα,
ἄδικα προσκλιέσαμε κι' ὅλη τὴν ἐφεδρεία.

Καὶ πάλιν Εἰρήνης μεγάλη μπουνάσα
κι' ἀγρίου πολέμου δὲν φαίνεται φάσσα.
Ἦ κόσμος, καὶ πάλιν 'στὴν νάρκη σου μένε,
εἰρήνην ἐν ἐπιλοῖς τρυγῆς ὀλοένα...
δὲν εἴχαμε τύχη, κολλήγα καίμενε,
νὰ δώμε προστάταις με μούτρα σκαμμένα.

Φ. — Ὁ πόλεμος πάει... χαμένας ἐλπιδες,
'στὴ θήκη σὰν πρῶτα σκουριάζουν λεπίδες.
Εἰρήνη καὶ πᾶσιν, εἰρήνη κι' ἡμῖν,
κι' ἂν ὀθίνειν ὄρος, ἀλλ' ἔτεκε μὲν.

Ναίαι Εἰρήνης ἀποδοῖς αἰμοσταγῆς Ἑλλάς...

Π. — Πᾶμε ν' αὐτοκτονήσωμε 'στὴν Τριανταφυλλιά.

Φ. — Ἐξερριώθηκε κι' αὐτὴ, καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος,
ὅπου μ' ἔμπορε ν' αὐτοκτονῇ κι' ὁ νεαρός κι' ὁ γέρος.

'Απογοήτευσις τὸ πᾶν, καὶ βράστα καὶ βλαστήματα.

Π. — Δεῖξ' ὅσ'τὴ ράχη σου λοιπὸν ἀρβύλαις καὶ κατόμματα.

Καὶ καμφοραὶς ποσειδαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς ζαχαρώσεως μελέτη
νεωτάτη τοῦ Σπυριδῆ,
ποῦ πολλὴν ἐπουδὴν προδίσει,
μὰ καὶ συμβολὴν μεγάλην 'στὴν Ἀνάθεωσιν προσθέσει.

'Ὁ Ῥωμῶς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄριζον ἀνοικτό.